

LA VISITA

En traspasar la entrada al portal, l'Enric se n'adona que és del tot a fosques. Instintivament els dits busquen i troben l'interruptor, obrint-se al moment els petits llums penjats a les parets.

Puja sense esma i amb desgana els graons de porcellana com espitjat pel seu cos prim i corbat, cobert pel vestit negre i la camisa blanca i per una corbata gris marengo amb el nus mig desfet. Els cabells blancs tots cap enrere, els ulls encara d'un blau brillant; els llavis prims, atapeïts, tenen en un cantó enganxada i just com si estigués a punt de caure una cigarreta.

Arriba al primer pis i troba la porta de vidre i ferro. A la seva esquerra hi ha una petita finestra a l'alçada del pit, per la qual espitjant des de fora és pot introduir la ma i obrir el pany interior.

"Bona memòria, si senyor!"- pensa al temps que sembla que somrigui, si més no s'adverteix que ha fet solament una ganyota.

- Qui ha? Qui és?... Ets tu, Enric?

La veu femenina que escolta, primer l'espanta per inesperada i després l'emociona per coneguda.

- Enric, has tornat! Benvingut! Feia tant de temps que t'esperava...

Ell sospira profundament. Segueix caminant amb lentitud i arriba fins al menjador. Nota que té la boca seca i sembla que li falti l'alè per parlar, però és home de recursos per recuperar-se. Contesta rapit:

-Sabia que et trobaria... bé, també imaginava que no hi hauria ningú més, però estava segur que tu sí que hi series i que aquí dins tot continuaria igual que sempre.

-Era lògic que fos així: t'ho vaig prometre, Enric, recordes?- li diu ella- Fa molt anys, és cert, però les promeses no és trenquen mai passi el que passi.

L'Enric passeja la vista per tota l'estància sense intentar perdre detall:

La làmpada amb les seves llàgrimes de cristall caient damunt del bell mig de la llarga taula amb les cadires envoltant-la i una mica més enllà, la vitrina d'estil Chippendale, que li va regalar el seu fill. La massissa xemeneia de marbre blanc. Les dues butaques d'orelles, entapissades amb tela de ratlles de colors foscos. La llibreria. La col·lecció d'ampolles de vidre contenint vaixells dins.

Més enllà, a l'altra part del saló en que és divideix els dos ambients, descobreix el seu escriptori i aquella butaca d'alt respall en la qual tan li agradava estar assegut. I la galeria amb l'ampla vidriera que dóna als dos carrers.

Ella intueix el gest emocionat de l'Enric al contemplar el seu racó preferit.

-Recordes el que vares dir quan et varen començar a fer la casa? – li pregunta incisiva-

- No em remoguis els records! Vaig dir que volia tenir una galeria que anés de paret a paret per poder veure les meves dues fàbriques quan estès assegut en una butaca just aquí... – l'Enric sent una punxada al cor- però no va ser per molt de temps, vull dir el goig... solament el dolor i la soledat.

- No pots queixar-te –li contesta ella amb rapidesa- sempre vas viure lliurement, fins i tot quan vas conèixer el fracàs. Mai et vares donar per vençut per molt que hi haguessin persones que et guanyaren la partida i vas arriscar-te molt, potser massa Enric.

L'Enric no pot evitar alçar la veu en escoltar aquesta ultima frase.

- Massa? Tu creus que vaig arriscar-me massa? Sabia el que volia, sempre ho vaig saber! Al final les coses no varen sortir bé, és cert, perquè em vaig confondre envoltant-me potser de la gent equivocada, però durant uns anys vaig lluitar i treballar per aconseguir un imperi! Tenia un sol objectiu i ho vaig projectar tot en la persona del meu fill, però...

S'atura un moment. Avui, ara que ha tornat, vol ser sincer tot i que aquesta franquesa li pugui arribar a fer mal:

... però no vaig mesurar els sentiments –continua l'Enric- i el vaig subestimar a ell, a en Ricard, l'única persona al món, l'única! que mai em va demanar res i a canvi m'ho va donar tot.

-Llàstima, ara és molt tard per reconeixe-ho, amic meu. De fet, Enric, ara ja és tard per a tot, oi? Els penediments arriben a deshora, com alguns trens –ella ha canviat el seu to de veu, que ara s'adverteix sec i sarcàstic-

-No he vingut a fer examen de consciència i tampoc a escoltar els teus retrets. Sé que portes molt de temps esperant aquest moment i és d'agrair que al menys tu continuïs aquí, però no crec que sigui necessari que ara em surtis amb crítiques. T'asseguro que mai he pogut perdonar-me el que va passar, mai! Ara sé que la meua ruïna econòmica no em va matar, em va matar de mica en mica la ruïna moral que va començar amb la malaltia d'en Ricart i després amb la seva mort prematura.

- No són crítiques, Enric. Són els teus pensaments amb la meua veu... i creu-me que me guanyat el dret de dir-t'ho! Tornes i a qui trobes? A ningú fora de mi! Però la resta de la casa segueix al mateix que anys enrere, tot al seu lloc, tot aturat esperant la teua tornada. Ha sigut la meua tasca callada i

abnegada, com la de la més fidel guardiana la que ho ha aconseguit, mentre fora d'aquestes parets la vida, el món i la gent giraven i giraven indiferents a tu.

- Ja ho he dit abans que era d'agrair el que has fet. Però solament he vingut de pas, no per quedar-m'hi i potser no ha sigut un bon pensament. El passat millor deixar-lo descansar i no remenar-lo. Res va ser com tenia que ser i després sempre vaig arribar massa tard a arreu per solucionar-ho. Tot i així, saps una cosa? –l'Enric mentre parla és dirigeix cap al rebedor- ... si tornés a néixer no sé si conduiria la meva vida com ho he fet, no ho sé, però el que sí tinc segur és que em casaria amb la meva dona per tornar a tenir el nostre fill i aquesta vegada sí que els estimaria als dos de debò, amb la mateixa generositat que ells ho varen fer amb mi, sense causar-los dolor, com s'ha d'estimar –la veu se li trenca una mica per l'emoció, però no pot plorar, no en sap, no n'ha sabut mai de plorar l'Enric.

- Sento haver-te trasbalsat. Jo tampoc veia el moment de retrobar-te i suposo que no he sigut gaire bona amfitriona. Veig que no hi ha res a fer, no veuràs la resta de la casa –la veu femenina s'ha tornat ha dulcificar, com a la seva arribada- Deixes la porta oberta, Enric?

- Ja no, mai més. He tancat la finestreta perquè des de fora ningú no la pugui obrir sense clau. Del primer dia aquest va ser uns dels meus més bàsics i pitjors errors... Bé, tu has complert la teva missió i la meva ja fa molt de temps que està enllestida.

L'Enric tanca la porta de cop sense mirar enrere i és fa el silenci.

Fora al carrer ja s'ha fet de dia. El barri comença la seva activitat. La casa de la cantonada continua solitària i fosca però en peu, com el símbol de la vida d'un home al qual, ni el temps ni la història li han sabut fer justícia.